

An illustration depicting a scene from the Bible. Three men are on a roof made of grey tiles, pulling a thick, twisted rope. The rope is attached to a wooden basket or platform. One man, wearing a red tunic and a dark beard, is leaning forward, pulling the rope. Another man, wearing a green tunic and a green head covering, is also pulling. A third man, wearing a yellow tunic, is pulling from the right. In the bottom left corner, a man with a beard and a red sash is sitting in the basket, looking up. The background is dark, suggesting a night scene.

Божий апостол

Пригоди Павла

«Голос мучеників»

Савл поплескав по мішечку, що висів у нього на боці, а його кінь галопом мчав по кам'янистій дорозі.

Він озирнувся на чоловіків, які скакали з ним у місто Дамаск.

«Гм! — самовдоволено міркував Савл. — Нарешті ми назавжди позбудемося цих послідовників Христа!»

Савл та його люди полювали на християн по всьому Єрусалиму, хапаючи їх та кидаючи до в'язниць. Немов безжальний звір, Савл уривався в будинки християн і влаштовував там безладдя. Чутки про арешти послідовників Христа ширилися, тому вірні втікали до Дамаска.

Несподівано Савл побачив світло. Це був Ісус.

Тепер Савл, якого пізніше почали називати Павлом, став іншою людиною. Він більше не переслідував християн і не кидав їх до в'язниць. Він мандрував з однієї країни до іншої, свідкуючи про те, що Ісус Христос є Син Божий.

Багатьом не подобалося те, про що Павло розповідав людям, і вони на-

магалися ув'язнити його, закидати камінням і навіть убити. Однак усі ці випробування не зупинили мужнього апостола. Він продовжував свідчити про Ісуса Христа. Переслідування лише сприяли тому, що Євангельська звістка поширювалася дедалі швидше.

Історія, яку ви зараз читаете, — не про місіонерські подорожі Павла. Ця історія — про переслідування, випробування та страждання, які Павлу довелося пережити, проповідуючи Добру звістку багатьом народам, і про те, як вони відкривали перед мужнім благовісником нові можливості свідчити про Христа.

Ісус попереджав Своїх учнів про те, що страждання за Його ім'я є повсякденною частиною християнського шляху. Ми не прагнемо страждань, утім іноді вони приходять у наше життя. Нехай історія страждань Павла за Христа надихне ваших дітей і вас самих просити у Бога сили, яку Він обіцяє дати кожному, хто відстоює Його ім'я, «змагатися добрим змагом», який Бог приготував, і зберегти віру!

Божий апостол

Пригоди Павла

ГОЛОС МУЧЕНИКІВ

Початково книгу видано під назвою *God's Apostle: The Adventures of Paul*

Перше видання тексту © 2010 «Голос мучеників»

Переклад Маргарити Тучкової

Редактори — Світлана Фотина, Петро Нікітін

Цитати з Біблії, якщо не зазначено інше, наведено в перекладі І. Огієнка.

Книжку створено на пожертви християн і не призначено для продажу.

Щоб отримати додаткову інформацію про «Голос мучеників» та наші ресурси, зокрема й наш молитовний бюлетень, відвідайте вебсайт www.vom-ru.org.

Ви також можете безкоштовно підписатися на наші друковані та цифрові матеріали за адресою: info@vom-ru.org.

Надсилайте нам свої фото про поширення наших матеріалів, а також свідчення про те, як вони діють у вашому житті та житті тих, хто вас оточує. Без зворотного зв'язку з вами ми не знаємо, як Бог використовує нашу працю. Ваші повідомлення стануть величезним підбадьоренням команді «Голосу мучеників».

Про «Голос мучеників»

У Євангелії від Луки 9:23 Господь Ісус говорить: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде». Це може здатися сумним і тривожним для світських християн, які часто співчувають тим, хто змушений страждати за віру. Вони сподіваються на життя, повне благополуччя та процвітання, без болю та страждань для себе та інших.

Однак існує «велика хмара свідків» (Послання до євреїв 12:1), які знають кращий шлях. Це чоловіки і жінки з усього світу й вашої країни, як із минулого, так і наші сучасники, хто в одну мить віддали своє життя за Господа або ж демонструють Його жертвну любов упродовж років. Вони вчать нас, що Божа любов варта найнестерпнішого людського болю й що жодна сила на землі, зокрема й смерть, не може зупинити таку любов. Їхній шлях — це єдиний шлях до глибокої і вічної радості. Ось таке справжнє християнське життя!

«Голос мучеників» покликаний допомогти братам і сестрам із усього світу згадати цей шлях і вчитися йти ним разом. Ми робимо це, уважно прислухаючись до голосу Ісуса, а також християнських мучеників і переслідуваних християн, які попри все йдуть услід за Ним. Ми співпрацюємо й спілкуємося з тими, хто страждає за Господа, не з жалю, співчуття чи бажання їх урятувати, а з переконання, що жертвна любов Христа є найбільшим скарбом, який люди можуть отримати від Бога й відзеркалювати у своєму житті.

Організацію «Голос мучеників» було засновано 1967 року пастором Річардом Вурмбрандом, який відбув чотирнадцятирічний термін ув'язнення в комуністичній Румунії за віру в Ісуса Христа. Його дружина Сабіна три роки провела у виправно-трудовах таборах. 1965 року Річарда і його сім'ю вкупчили з Румунії, після чого вони заснували всесвітню мережу місій, які й досі служать переслідуваному Тілу Христовому.

Божим послідовникам
різного віку

Передмова

Місіонерське служіння апостола Павла дало найбільші плоди в історії церкви. Він подолав тисячі кілометрів древньою Римською імперією, щоб розповісти людям про Христа. Однак Павло не завжди був вірним послідовником Ісуса. Спочатку його можна було назвати одним із найзапекліших ворогів церкви.

Павло, при народженні названий Савлом, був фарисеєм, коріння сім'ї якого вело до Веніамінового коліна. Йому дали ім'я на честь першого царя Ізраїлю Саула, про якого написано у Старому Завіті. Перекази свідчать, що батьки Павла були військовополоненими, які під час війни під примусом залишили місце проживання, наділене коліну Веніаміна, і після того, як стали рабами римського громадянина, оселилися в Тарсі. Потім їх звільнили, і вони отримали римське громадянство, яке пізніше не раз допомагало Павлові в його служінні.

Зрештою, молодий Павло (на той час його називали Савлом) вирушив до Єрусалима, щоб навчатися у рабина Гамаліїла, члена синадріону. Лука зга-

дує Гамаліїла на початку Книги Дій апостолів, коли учнів заарештовують і вони постають перед синадріоном, багато членів якого бажали знищити релігійний рух, який проголошував, що Ісус — Месія. А Гамаліїл скликав синадріон: «Відступіться від цих людей, і занехайте їх! Бо коли від людей оця рада чи справа ця буде, — розпадеться вона. А коли те від Бога, то того зруйнувати не зможете, щоб випадком не стати і вам богоборцями!» (Дії 5:38–39). Павло, однак, не дослухався поради свого вчителя. Він був присутній під час побивання Степана камінням (Дії 7:58). А після його вбивства вистежував послідовників Ісуса й заарештовував їх.

Життя Павла як послідовника Христа описано у 16 розділах Книги Дій святих апостолів. Оповідання закінчується його ув'язненням і очікуванням слухання справи римським імператором. Павло написав понад десяток новозавітних листів. Його послання є важливими не лише тому, що в них він розповідає про життя, смерть і воскресіння Ісуса Христа, — він також учить, що страждання за

Господа є буденною частиною християнського життя і сприяють поширенню Євангельського послання.

Після свого драматичного навернення на шляху до Дамаска Павло вирушив до Аравії, де, як розповідають, він навчався у Господа. Багато хто вважає, що Бог використав цей час, щоб підтвердити пророче вчення Месії. Зрештою Павло повернувся до Єрусалима. Віруючі ж поставилися до повернення Павла з великою обережністю. Вони не могли повірити, що жорстокий гонитель церкви став послідовником Христа. З Єрусалима Павло вирушив у подорож, під час якої, де б він не був, проповідував про Ісуса Месію і розповідав людям про дар спасіння через віру в Христа, який може безкоштовно отримати кожен, хто вірує в Нього.

Павло є біблійним зразком християнина, який зазнає страждань. Господь попередив, що він сильно страждатиме, щойно почне йти за Христом (Дії 9:16). Так і сталося. Під час усіх трьох своїх місіонерських подорожей Павло постійно зазнавав переслідувань. Його полум'яна любов до Христа

часто призводила до конфліктів між ним та єврейськими релігійними керівниками. Вони не могли прийняти те, що один із них, фарисей і колишній переслідувач християн, тепер увірував, що Ісус — Месія. Їх дратувало, що Павло проповідує про Христа євреям, а також неєвреям — людям, відомим як язичники (погани).

Ненависть євреїв до Павла призвела до того, що вони кілька разів планували замаху на його життя. Присутність Павла в різних місцях спровокувала не одне заворушення. Євреї створили навколо апостола таку паніку, що владі довелося ув'язнити його. Римське громадянство виявилось особливо цінним у служінні благовістя Павла. Його наявність дозволяла апостолу перебувати у присутності таких впливових постатей, як римський губернатор Фелікс, цар Агріппа і, зрештою, римський імператор Нерон. Римське громадянство, ймовірно, не раз рятувало його життя, але, що ще важливіше, воно зробило можливими його місіонерські подорожі.

Імператор Нерон навіть наказав випустити Павла на волю, коли той

уперше постав перед ним. Проте на той час, коли Павло з'явився перед Нероном удруге, послідовники Христа вже стали для римлян «кісткою у горлі». Нерон звинуватив християн, і разом із ними Павла, у пожежі, що пройшла Римом 64 р. н. е. Історики стверджують, що Нерон звинувачував християн також у поширенні серед римських громадян «вогню» Євангелія. Ранні християнські записи свідчать: Павла обезголовили за межами Рима, на дорозі до Остії, у період, що приблизно відповідає останньому року правління Нерона, тобто близько 69 р. н. е.

Примітним в апостолі Павлі є його чітке розуміння Божого покликання у своєму житті. Він уміло використовував римське громадянство з метою проповіді Євангелія, нічого для цього не шкодуючи, навіть власного життя. Повсюдне проголошення Євангелія мало для нього першорядне значення, вагоміше, ніж власний комфорт, і перевищувало послух світській владі. Навіть закликаючи людей бути покірними вищому керівництву (Римляни 13:1), своїми діями Павло давав їм ясно зрозуміти, рятуючись в Дамаску

від єврейських і римських можновладців, що, коли йдеться про проповідь Євангелія, Царство Боже є пріоритетом. Будучи нестримним у бажанні благовістити, Павло знав, коли його праця дійшла кінця: «Бо я вже за жертву стаю, і час відходу мого вже настав. Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг. Наостанку мені призначається вінок праведности, якого мені того дня дасть Господь, Суддя праведний; і не тільки мені, але й усім, хто прихід Його полюбив» (2 Тимофія 4:6–8).

У той час, як оповіді багатьох книг зосереджено на місіонерських подорожах Павла, ця книжка розповідає про страждання і випробування, які мужній Божий апостол зазнав у ім'я Христа. Не претендуючи на вичерпну повноту, ця оповідь показує незламний дух чоловіка, який спочатку переслідує учнів, поки сам віч-на-віч не стикається з Ісусом Христом. Павло починає жити для вищої мети — щоб нести Євангеліє євреям та язичникам. Його серце більше не сповнене ненависті, натомість воно повне любові Ісуса Христа до всіх християн загалом

і до обраного Богом народу, євреїв, зокрема. Проповідь Євангелія приносить Павлові безліч страждань, однак вони лише сприяють поширенню Євангелія і відчиняють ще більше дверей.

Діти мають знати, що Ісус неодноразово попереджав нас про те, що слідування за Ним обов'язково призведе до переслідувань (Луки 21:12, Івана 15:20). Переслідування є повсякденною складовою християнського життя. Ми самі не шукаємо й не прагнемо переслідувань, однак вони неодмінно приходять, коли ми слухняно й напо-

легливо проповідуємо людям Добру звістку Ісуса Христа. Ця історія – також оповідь про надію, яка спонукає нас молитися за тих, хто виступає проти Євангелія. Нехай же оповідання про страждання Павла за Христа надихне ваших дітей і вас самих просити у Бога сили, яку Він обіцяє дати кожному, хто відстоює Його ім'я, «змагатися добрим змагом», який Бог приготував для кожного свого послідовника, і зберегти свою віру до кінця (1 Коринтян 2:3–5, 2 Тимофія 4:7)!

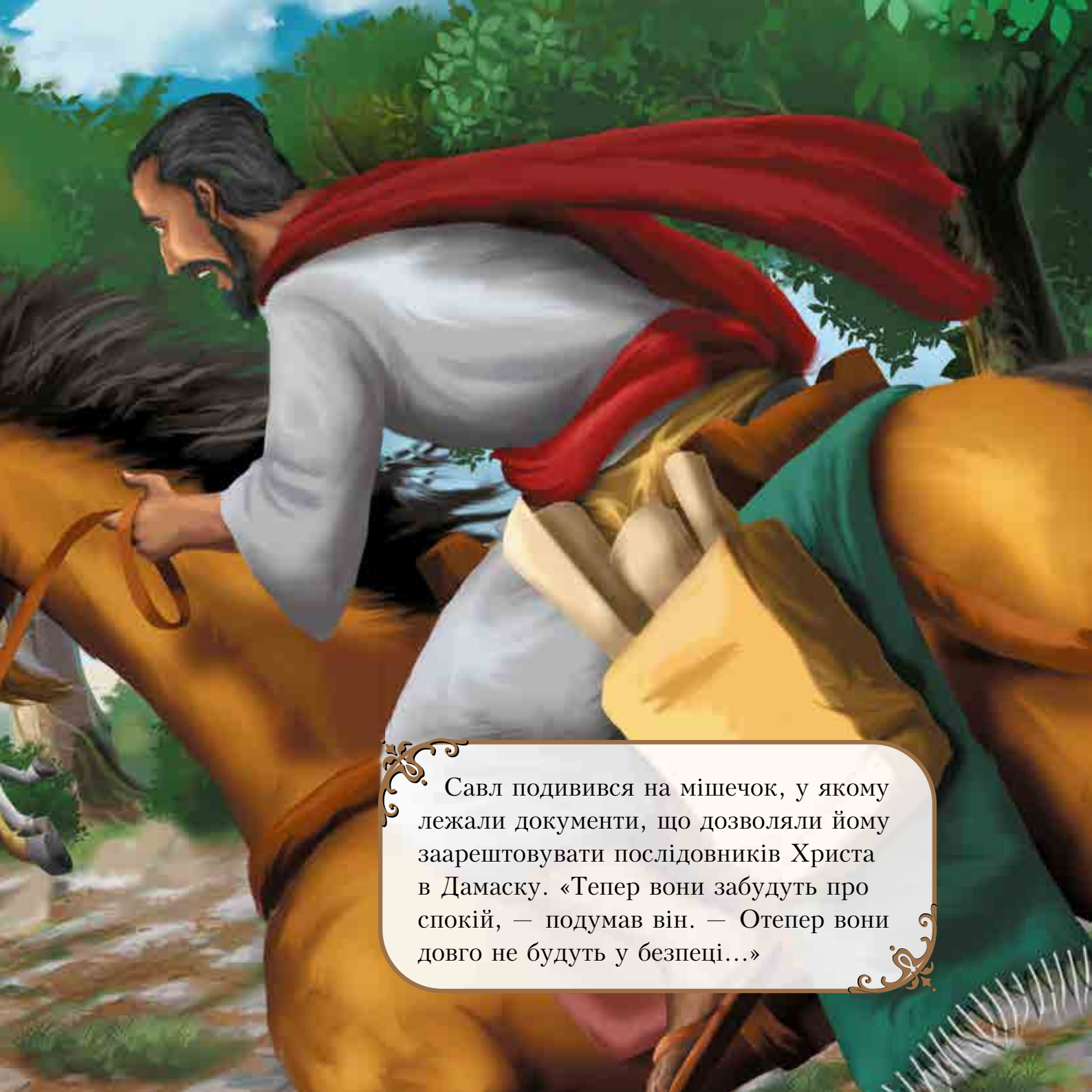
Савл поплескував по мішечку, що висів у нього на боці, а його кінь галопом мчав по кам'янистій дорозі.

Він озирнувся на чоловіків, які скакали з ним у місто Дамаск.

«Гм! — самовдоволено міркував Савл. — Нарешті ми назавжди позбудемося цих послідовників Христа!»

Савл та його люди полювали на християн по всьому Єрусалиму, хапаючи їх та кидаючи до в'язниць. Немов безжальний звір, Савл уривався в будинки християн і влаштовував там безладдя. Чутки про арешти послідовників Христа ширилися, тому вірні тікали до Дамаска.

Савл подивився на мішечок, у якому лежали документи, що дозволяли йому заарештовувати послідовників Христа в Дамаску. «Тепер вони забудуть про спокій, — подумав він. — Отепер вони довго не будуть у безпеці...»

Савл та його люди
стомилися від
семиденної подорожі.
Краплі поту котилися
їхніми обличчями.

«Залишилося зовсім
недовго, мужі!» — вигукнув
Савл, коли його погляду
відкрилися обриси міста.

Саме цієї миті коні
почали голосно іржати та
пирхати.

«Спокійно, спокійно», —
Савл поплескав коня по
загривку.

Раптом із небес засяяло
сліпуче світло.

«Савле! Савле! —
пролунав голос зі світла. —
Чому ти переслідуєш
Мене?!!»

Савл упав на землю. Він мружився, намагаючись подивитися на світло.

«Хто, хто Ти, Господи?!» — вигукнув Савл.

Чоловіки, які їхали за ним, були здивовані. Це було зовсім не схоже на Савла, вони ніколи раніше не бачили його таким розгубленим.

«Я — Ісус, Якого ти переслідуєш».

«Що?! — Савл не йняв віри своїм вухам. Він знітився. — Невже ж Ісус насправді — Бог?»

«Устань та йди в Дамаск. Там ти дізнаєшся, що робити далі».

Світло та голос зникли. Савл підвівся і раптом усвідомив, що осліп.

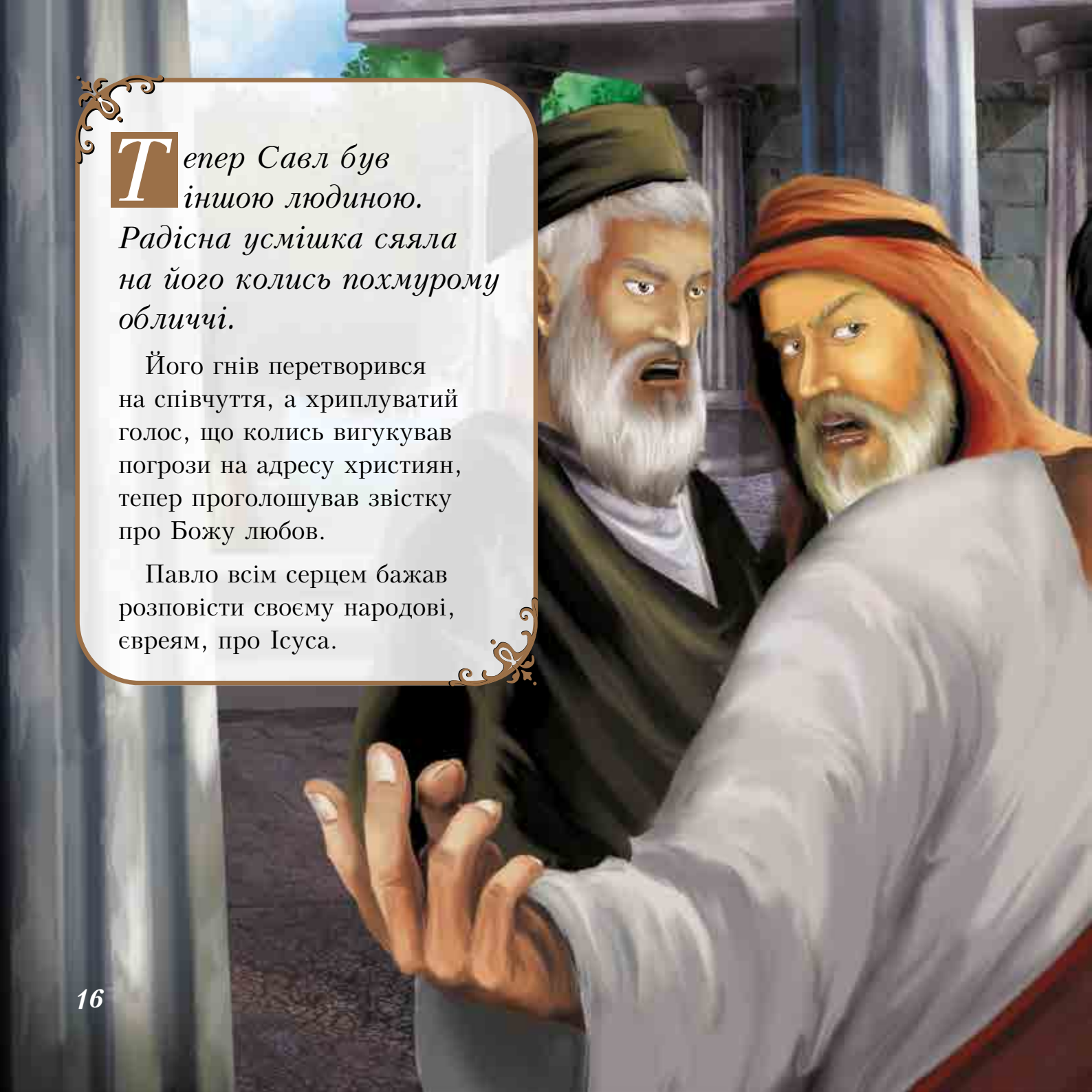
У Дамаску християнин на ім'я Ананія був заклопотаний щоденними справами, коли з ним заговорив Господь.

«Ананіє, піди в дім Юди й запитай там Савла. Мені потрібно, щоб ти поклав на нього руки, аби до нього повернувся зір».

«Але, Господи, — палко заперечив Ананія, — Савл приїхав сюди, щоб заарештовувати Твоїх послідовників!»

«Іди. Я обрав його, щоб він розповів про Мене євреям, язичникам і навіть царям. І Я покажу йому, скільки страждань це йому завдасть».

Ананія послухався Бога.

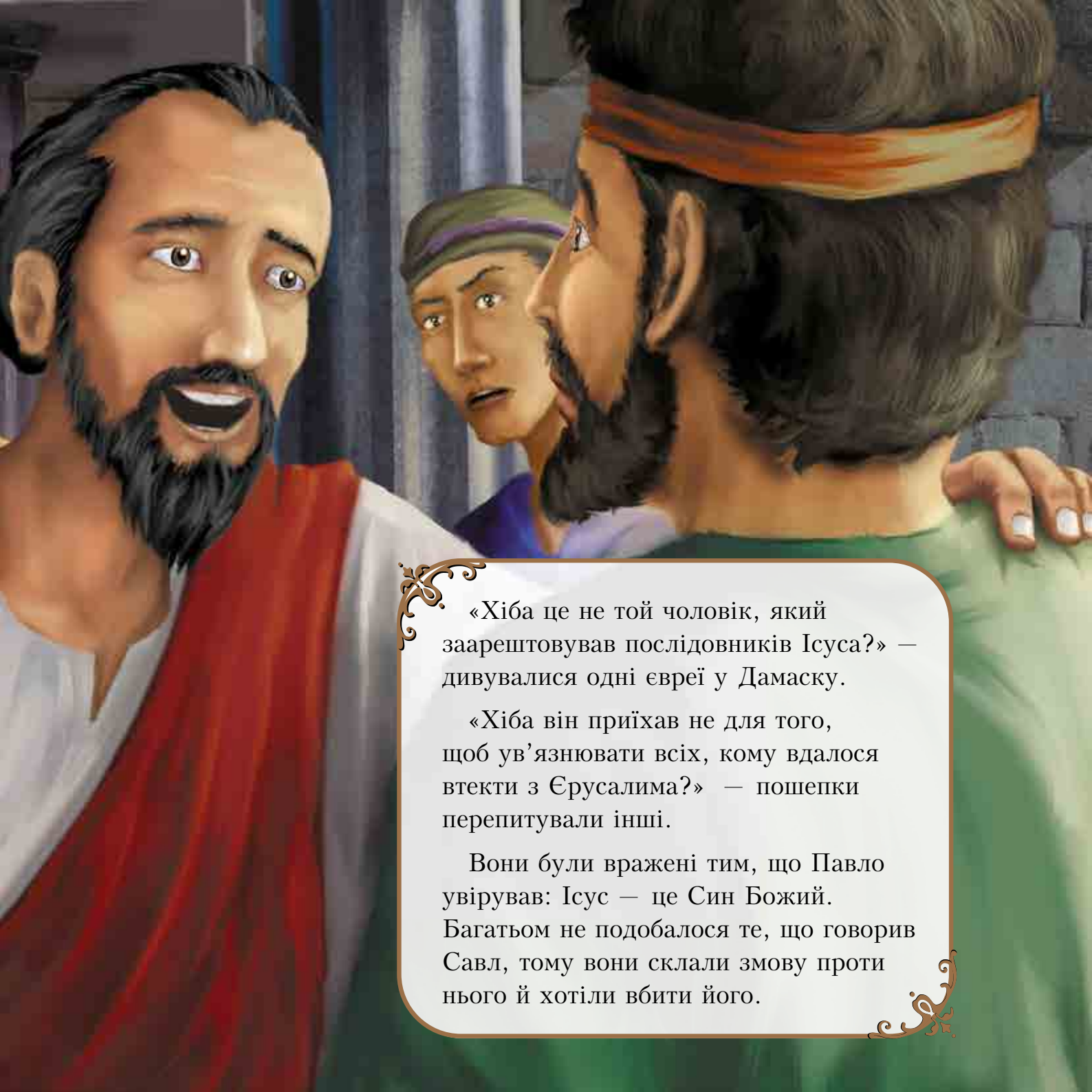

Тепер Савл був
іншою людиною.

*Радісна усмішка сяяла
на його колись похмурому
обличчі.*

Його гнів перетворився
на співчуття, а хрипливатий
голос, що колись вигукував
погрози на адресу християн,
тепер проголошував звістку
про Божу любов.

Павло всім серцем бажав
розповісти своєму народові,
євреям, про Ісуса.

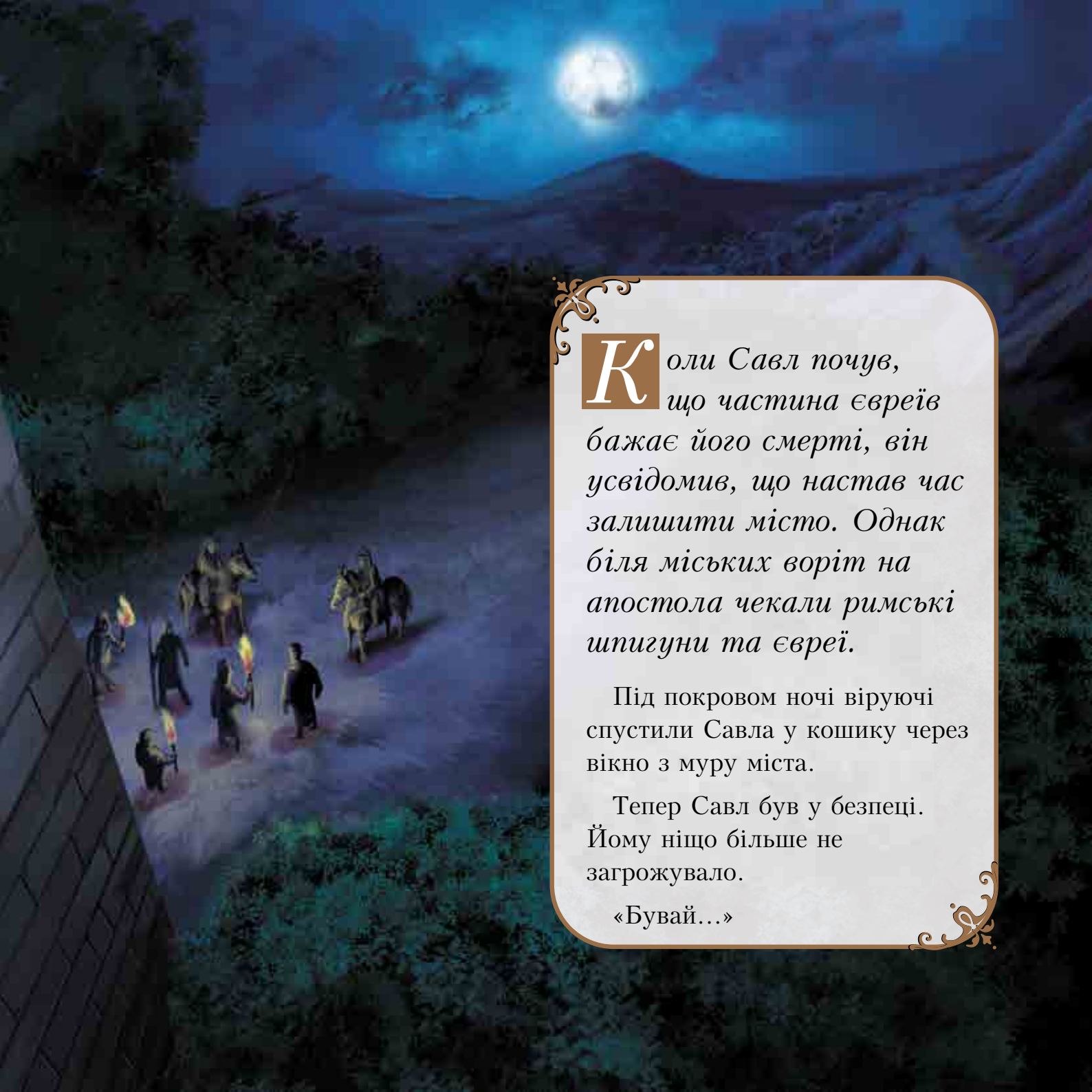

«Хіба це не той чоловік, який заарештовував послідовників Ісуса?» — дивувалися одні євреї у Дамаску.

«Хіба він приїхав не для того, щоб ув'язнювати всіх, кому вдалося втекти з Єрусалима?» — пошепки перепитували інші.

Вони були вражені тим, що Павло увірував: Ісус — це Син Божий. Багатьом не подобалося те, що говорив Савл, тому вони склали змову проти нього й хотіли вбити його.

Коли Савл почув, що частина євреїв бажає його смерті, він усвідомив, що настав час залишити місто. Однак біля міських воріт на апостола чекали римські шпигуни та євреї.

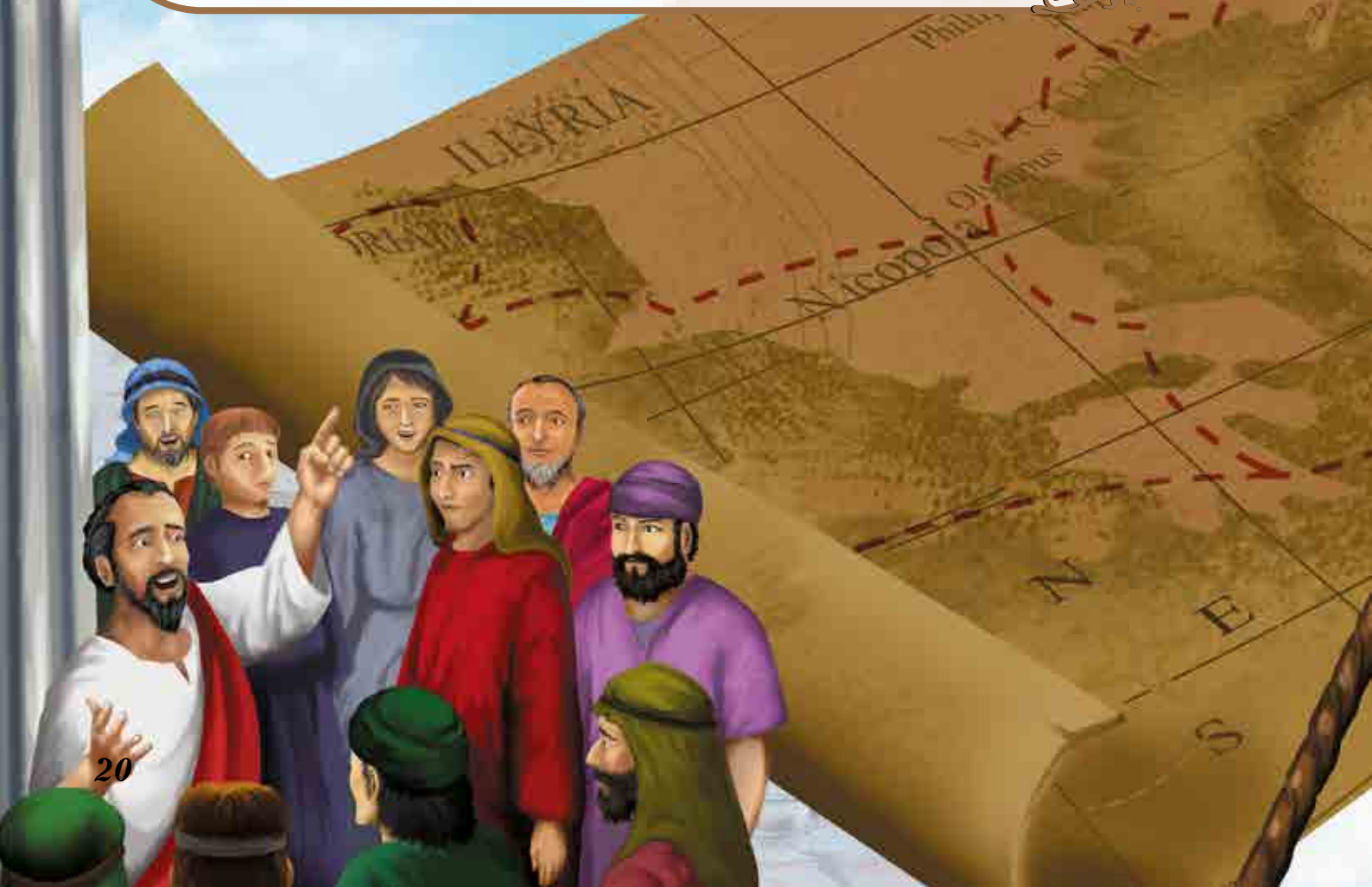
Під покровом ночі віруючі спустили Савла у кошику через вікно з муру міста.

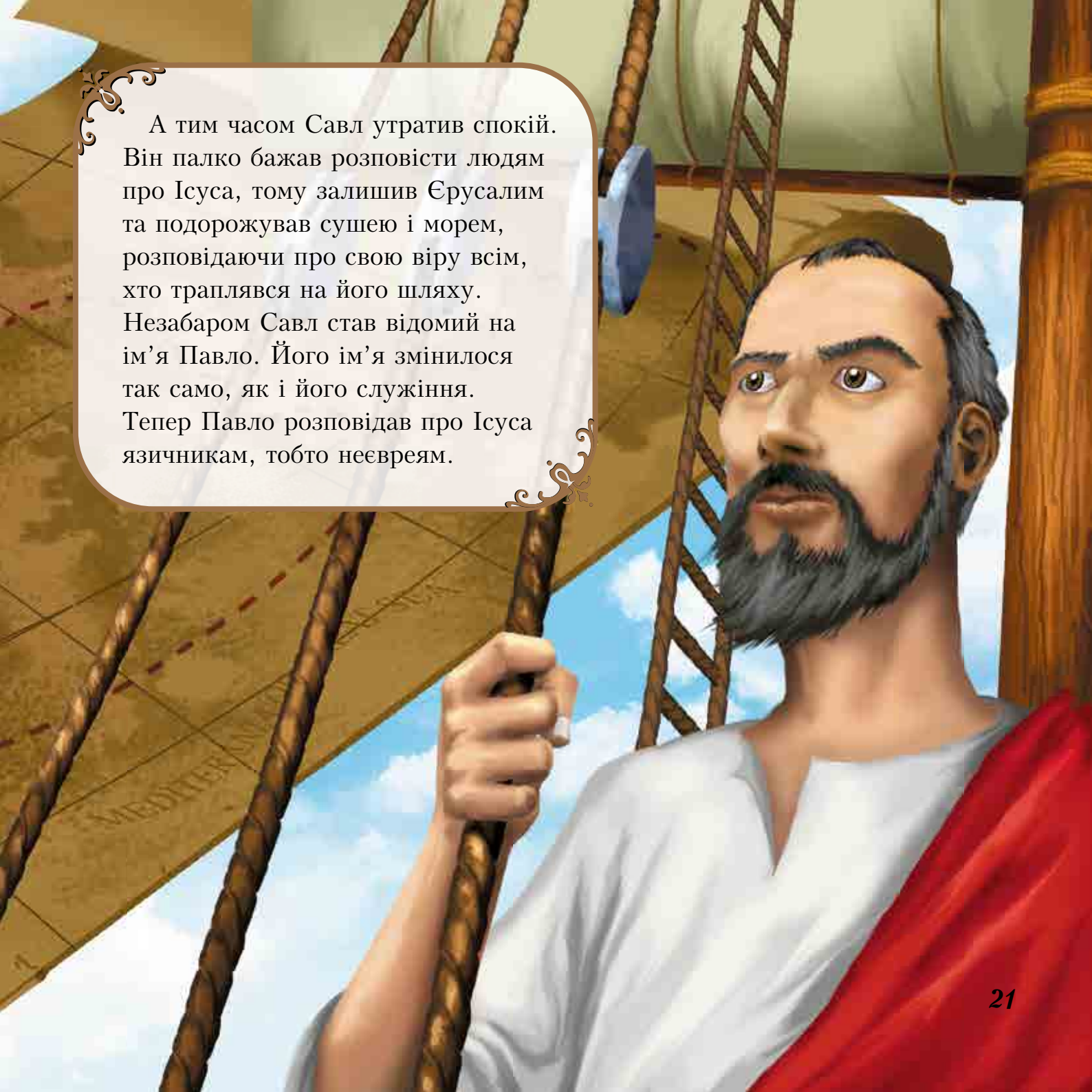
Тепер Савл був у безпеці. Йому ніщо більше не загрожувало.

«Бувай...»

Повернувшись до Єрусалима, Савл почав розшукувати послідовників Христа. «Навіщо він шукає нас?» – недовірливо запитували вони.

Віруючий на ім'я Варнава розповів усім про те, як Ісус говорив із Савлом і як Савл увірував в Нього. Усі разом подякували Богові за те, що Він змінив серце чоловіка, який завдав їм так багато страждань.

An illustration of a man with a dark beard and mustache, wearing a white tunic and a red cloak. He is standing on the deck of a wooden ship, holding a thick rope. The background shows the ship's rigging, including ropes and a ladder, against a blue sky with white clouds. The man has a serious expression and is looking slightly to the left.

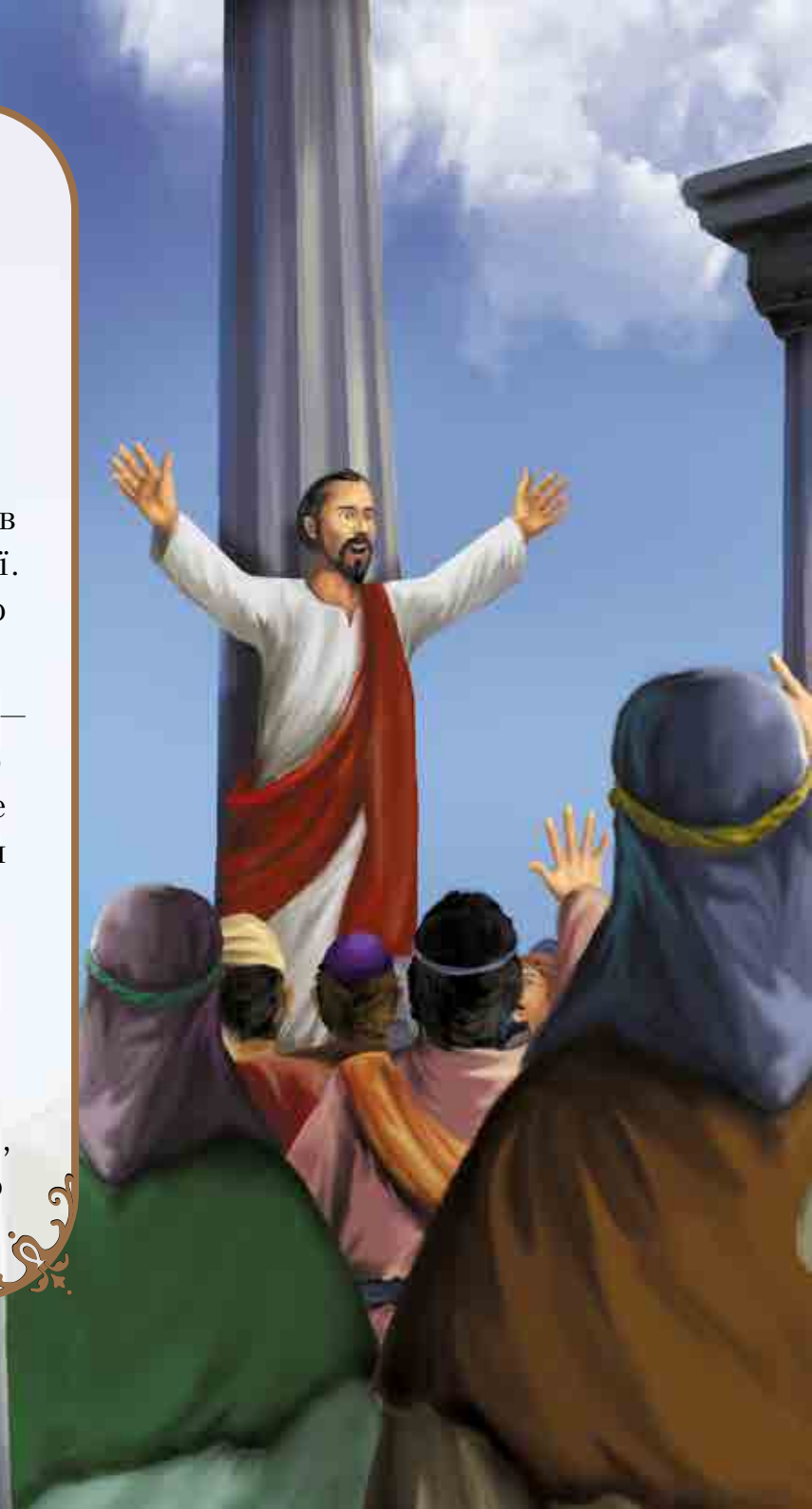
А тим часом Савл утратив спокій. Він палко бажав розповісти людям про Ісуса, тому залишив Єрусалим та подорожував сушею і морем, розповідаючи про свою віру всім, хто траплявся на його шляху. Незабаром Савл став відомий на ім'я Павло. Його ім'я змінилося так само, як і його служіння. Тепер Павло розповідав про Ісуса язичникам, тобто неєвреям.

Де лише з'являвся Павло, навколо нього збиралися величезні юрби людей. Він приваблював навіть і своїх гонителів.

В Антіохії апостол проповідував у синагогах, де поклонялися євреї. Під час проповіді його голос було чути навіть надворі.

«Спасіння в Ісусі — для всіх!» — проголошував Павло. Наступного тижня в синагозі зібралося майже все місто, щоб почути, про що він говорить.

«Він знахабнів! Він відвертає людей від нашої релігії!» — невдоволено бурчали єврейські релігійні керівники, які заздрили Павлові. Того дня вони вирішили, що слід позбавити місто від цього збурювача спокою.

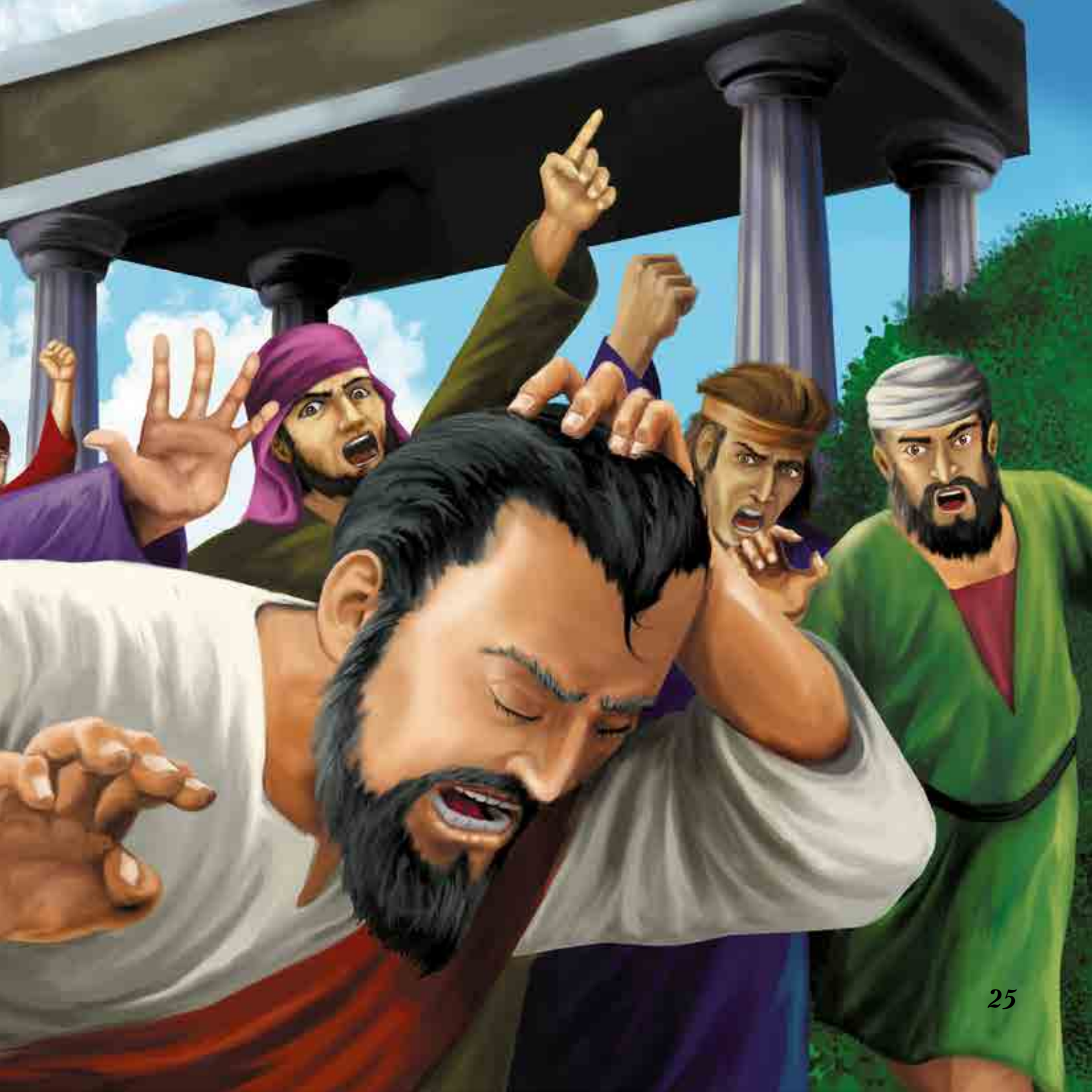
У той час, як заздрісні єврейські релігійні керівники розмірковували над тим, яких неприємностей завдати Павлові, ті, хто чув його проповіді, переказували їх іншим.

Немов подих вітерця, Євангеліє із легкістю поширювалося все далі й далі. І зупинити його вже не міг ніхто, навіть розгнівана релігійна та міська влада.

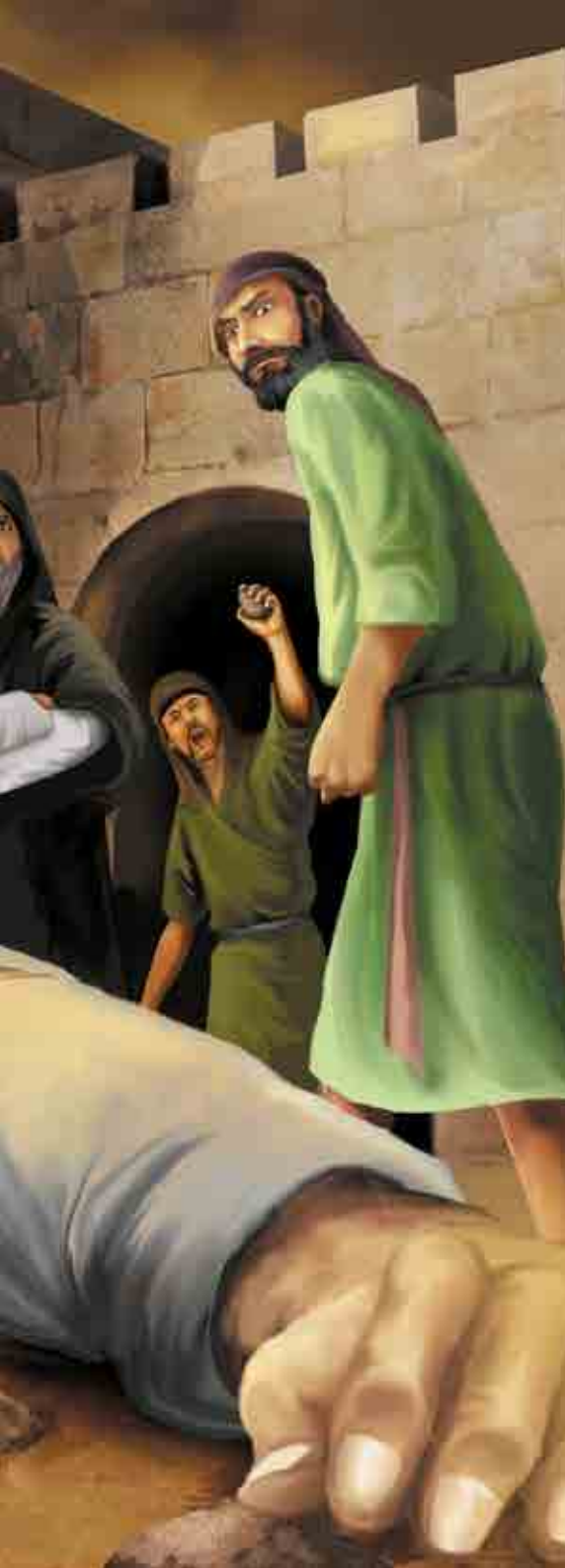
«Схопити його!» — вигукнув один із міських начальників.

Раптом розгніваний натовп попрямував на Павла. Його схопили та виштовхали за міську браму. Втім і ця прикрість не завадила апостолу та його друзям. Вони поїхали до іншого міста. Що більше євреї та язичники переслідували Павла, то більше Євангеліє поширювалося.

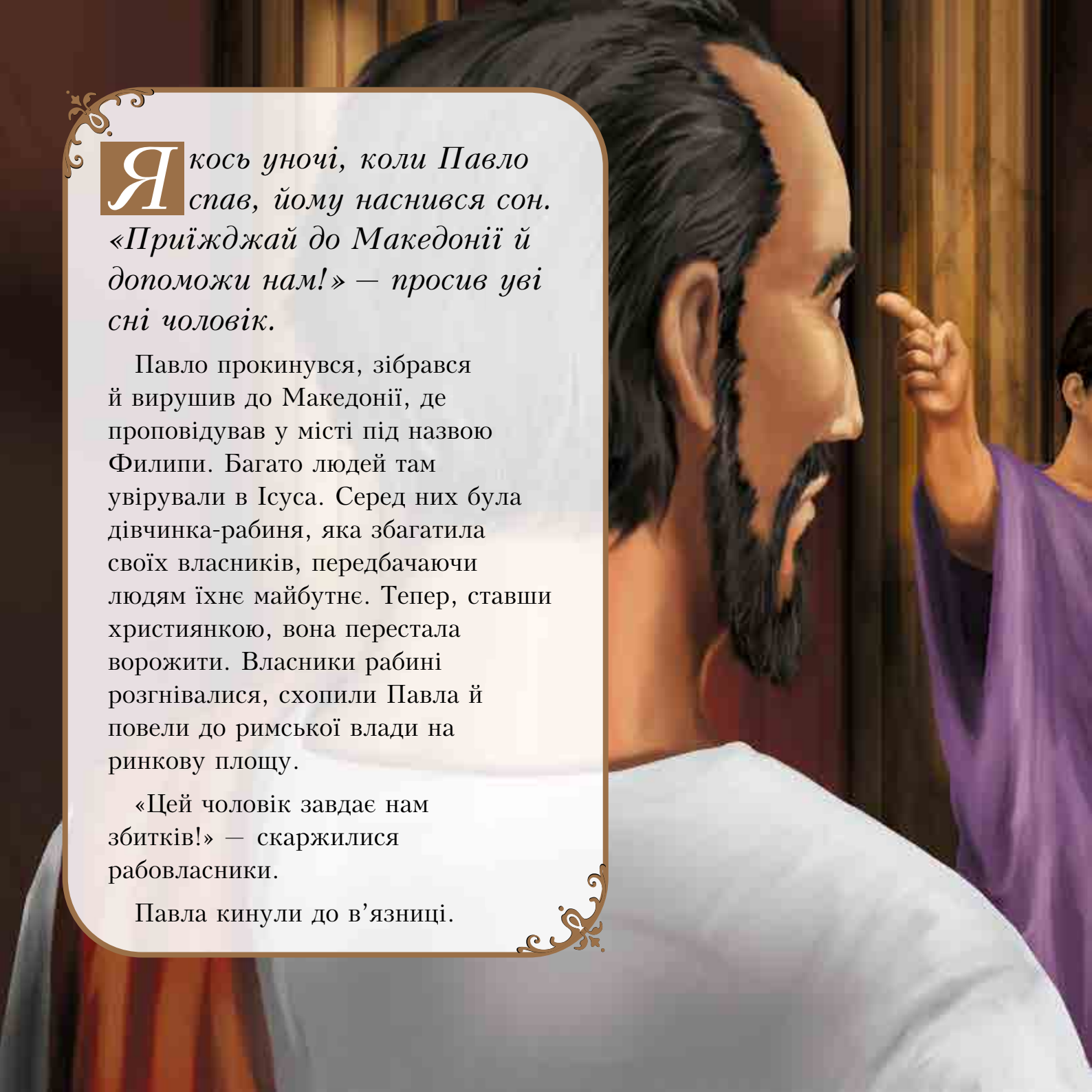
Павло проповідував і тим, хто поклонявся іншим богам. Вони також завдавали йому чимало проблем. У Лістрі апостол зцілив чоловіка, який не міг ходити.

«Ти Бог! — вигукували люди, які стали свідками дива. — Ми будемо поклонятися тобі!»

«Ми не боги! — переконував їх Павло, намагаючись перекричати ревіння натовпу. — Наверніться до живого Бога!»

Утім люди не хотіли слухати.

«Закидайте їх камінням!» — лютував гурт євреїв. Це були ті ж євреї, які переслідували Павла в інших містах. В апостола полетіло каміння. Його витягли за місто й залишили, вважаючи, що він мертвий. Та Павло не помер. Він підвівся, обтрусив із себе пил і пішов.

Якось уночі, коли Павло спав, йому наснився сон. «Приїжджай до Македонії й допоможи нам!» — просив увісні чоловік.

Павло прокинувся, зібрався й вирушив до Македонії, де проповідував у місті під назвою Филипи. Багато людей там увірували в Ісуса. Серед них була дівчинка-рабиня, яка збагатила своїх власників, передбачаючи людям їхнє майбутнє. Тепер, ставши християнкою, вона перестала ворожити. Власники рабині розгнівалися, схопили Павла й повели до римської влади на ринкову площу.

«Цей чоловік завдає нам збитків!» — скаржилися рабовласники.

Павла кинули до в'язниці.

Тієї ночі Павло сидів на твердій долівці, його ноги були прикуті до стіни. Він не плакав і не скаржився.

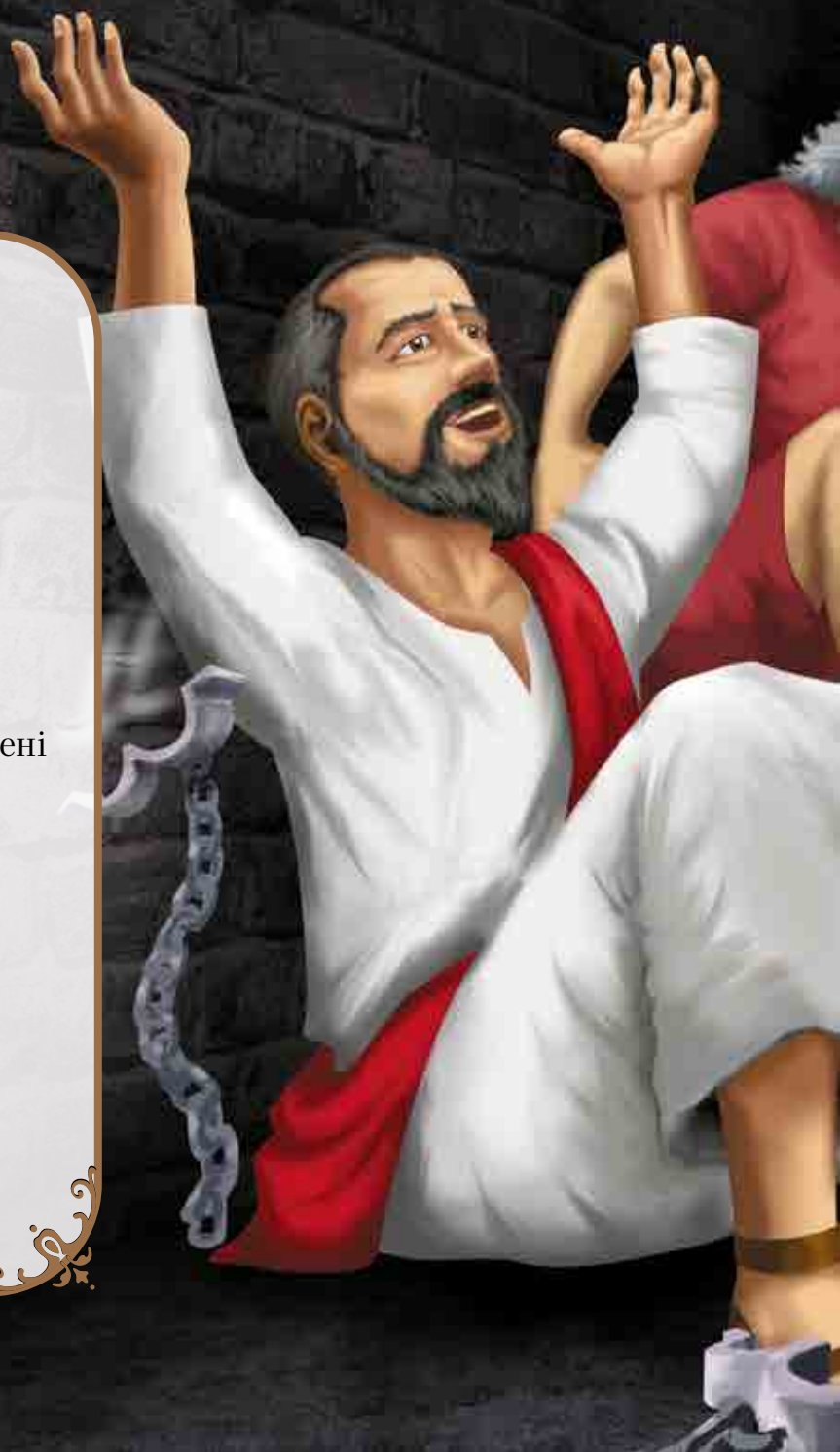
Натомість він, разом зі своїм другом Силою, співав хвалу Богові й молився. А інші ув'язнені слухали їх.

Раптом стіни в'язниці затремтіли. Ланцюги на ногах ув'язнених розірвалися, і двері камер відчинилися.

«Ми вільні!» — раділи в'язні.

«Залишаймося на місці!» — суворо промовив Павло.

В'язні підкорилися.

Розбуджений
землетрусом,
тюремник злякався,
побачивши, що всі двері
в'язниці відчинено.

«У мене будуть великі
неприємності, адже в'язні,
мабуть, повтікали!» —
тремтячим голосом промовив
він, та раптом почув знайомий
голос.

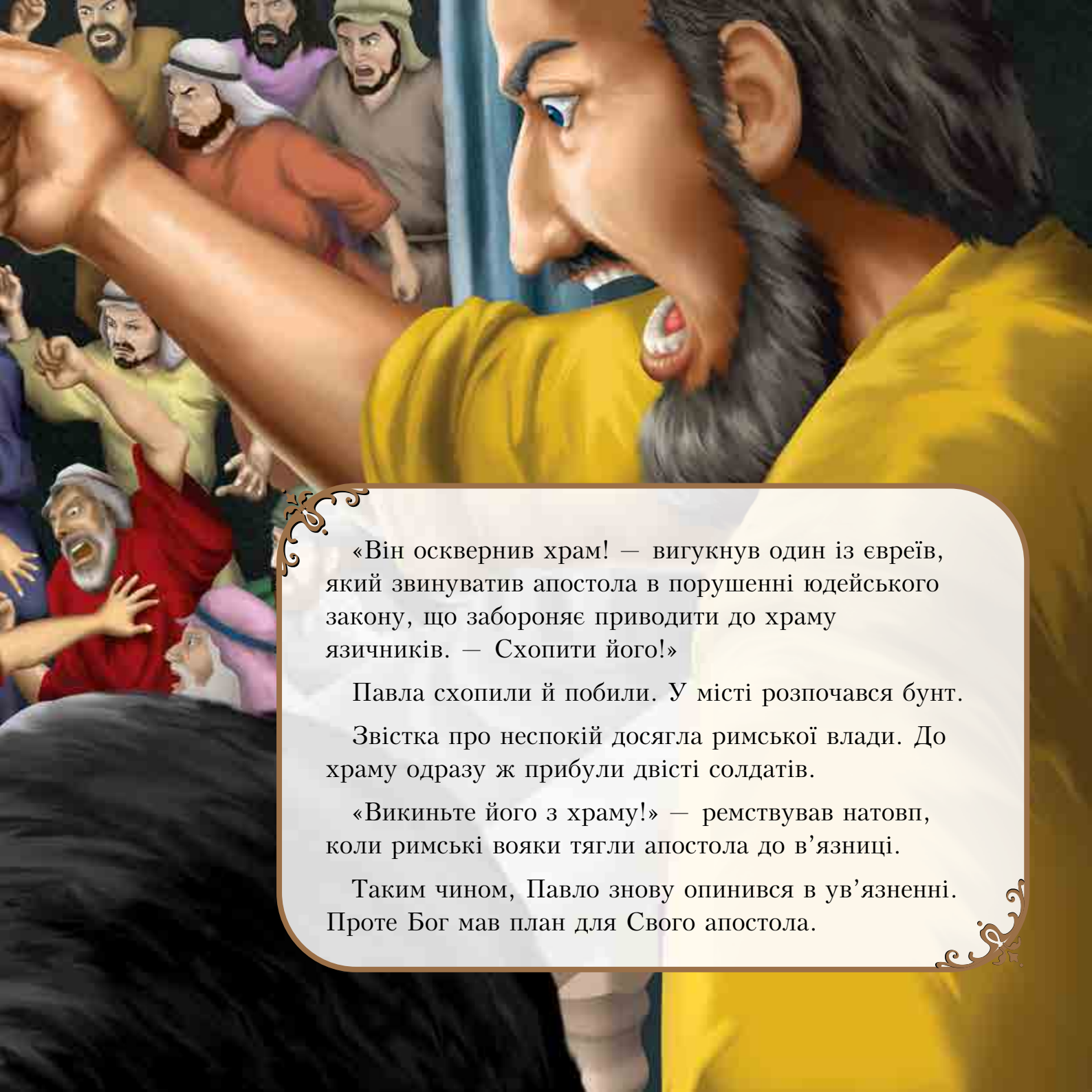
«Ми всі тут!» — сказав йому
Павло.

Тюремник був надзвичайно
здивований, що ув'язнені не
втекли. «Що мені потрібно
зробити, щоб здобути
спасіння?» — запитав тюремник
Павла. Він також хотів стати
послідовником Ісуса.

Наступного ранку Павла та
Силу звільнили з в'язниці.

III *овернувшись до Єрусалима, Павло пішов до храму, де євреї зібралися для поклоніння. Проте його проповідь було перервано.*

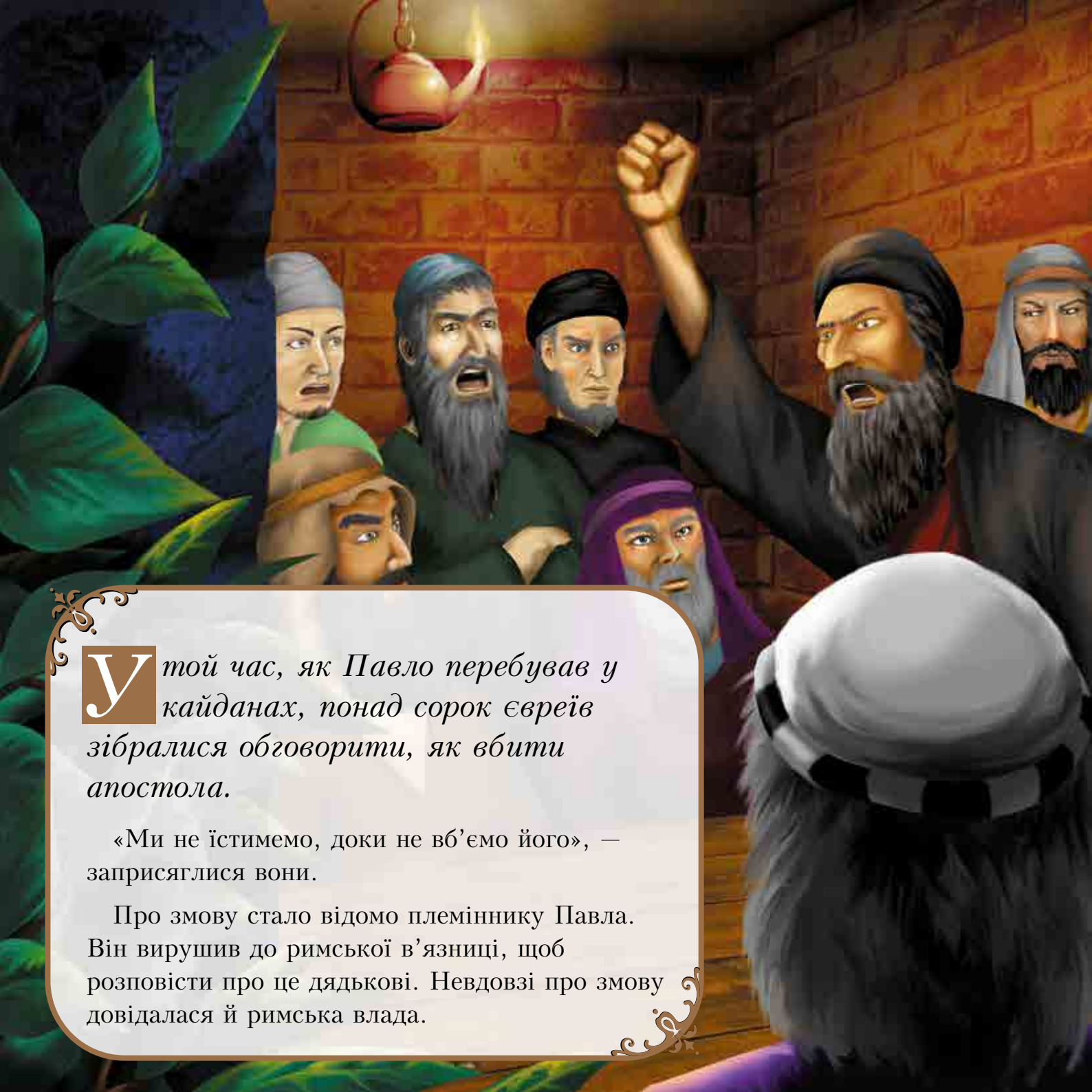

«Він осквернив храм! — вигукнув один із євреїв, який звинуватив апостола в порушенні юдейського закону, що забороняє приводити до храму язичників. — Схопити його!»

Павла схопили й побили. У місті розпочався бунт. Звістка про неспокій досягла римської влади. До храму одразу ж прибули двісті солдатів.

«Викиньте його з храму!» — ремствував натовп, коли римські воюки тягли апостола до в'язниці.

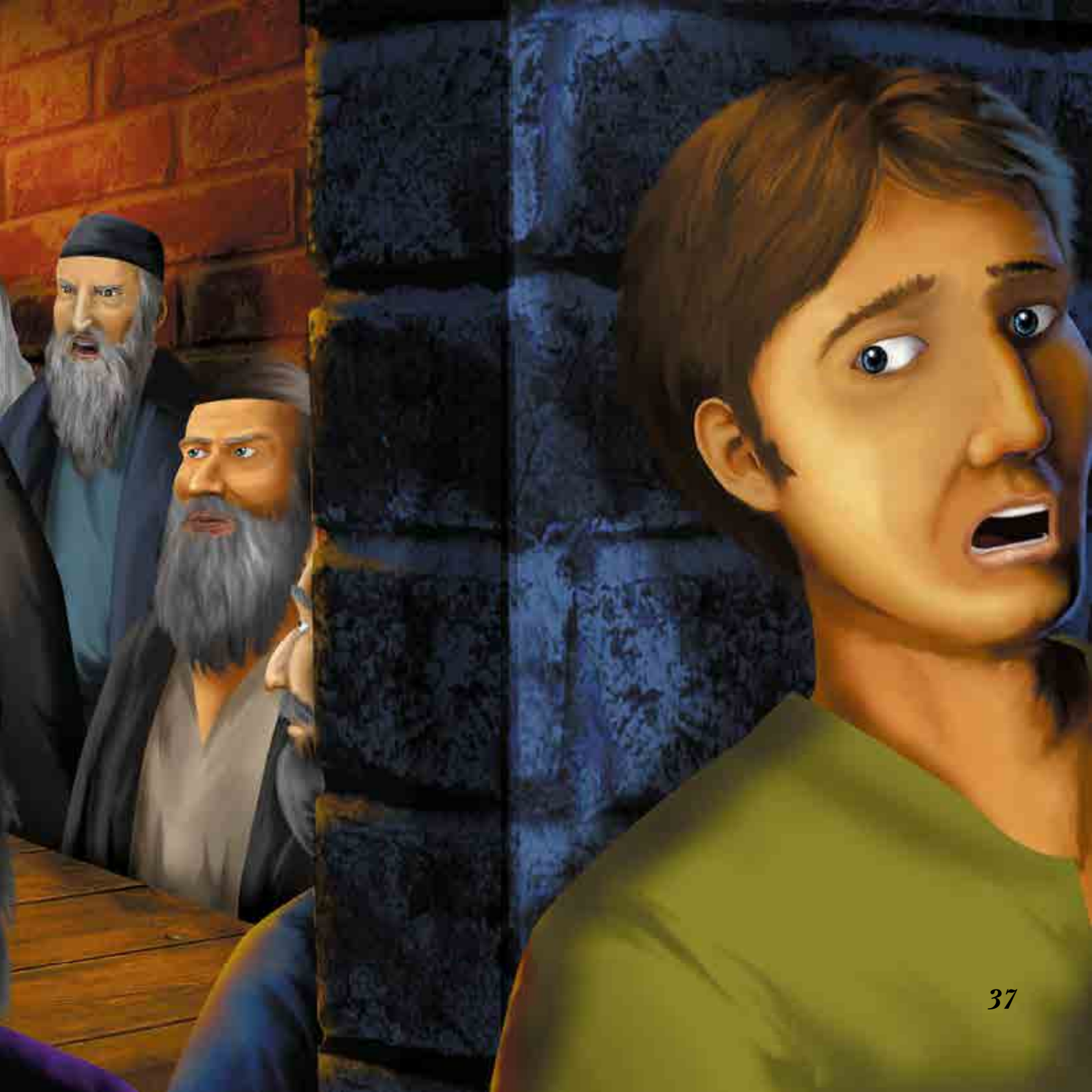
Таким чином, Павло знову опинився в ув'язненні. Проте Бог мав план для Свого апостола.

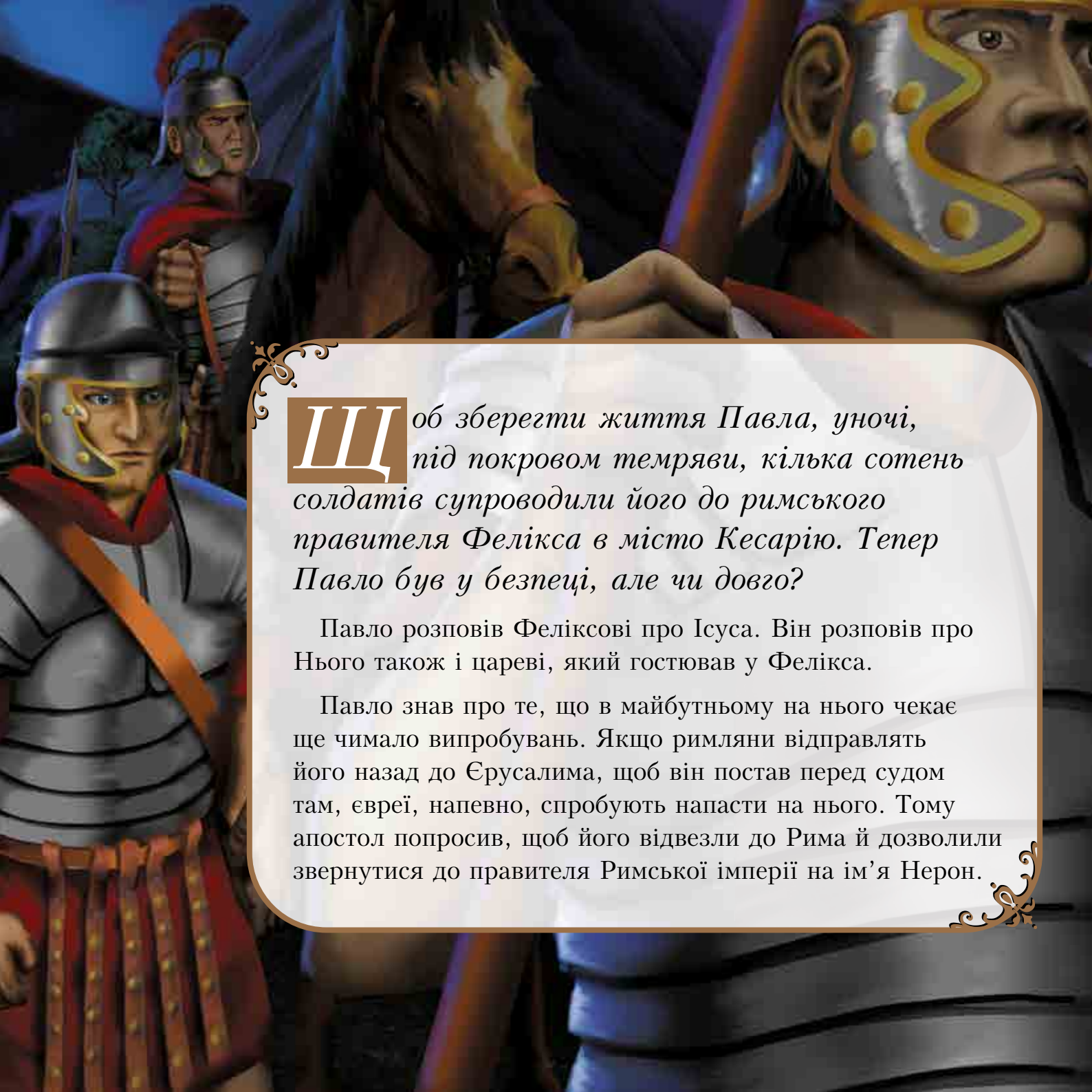
У той час, як Павло перебував у кайданах, понад сорок євреїв зібралися обговорити, як вбити апостола.

«Ми не їстимемо, доки не вб'ємо його», — запряглися вони.

Про змову стало відомо племіннику Павла. Він вирушив до римської в'язниці, щоб розповісти про це дядькові. Невдовзі про змову дісталася й римська влада.

An illustration of Roman soldiers and a horse. In the foreground, a soldier in a grey and red tunic with a helmet and a yellow visor looks forward. Behind him, another soldier is visible. To the right, a horse's head is shown in profile. In the background, a larger figure with a yellow and blue mask is partially visible. The scene is set in a dark, possibly night-time environment.

Щоб зберегти життя Павла, уночі, під покровом темряви, кілька сотень солдатів супроводили його до римського правителя Фелікса в місто Кесарію. Тепер Павло був у безпеці, але чи довго?

Павло розповів Феліксові про Ісуса. Він розповів про Нього також і цареві, який гостював у Фелікса.

Павло знав про те, що в майбутньому на нього чекає ще чимало випробувань. Якщо римляни відправлять його назад до Єрусалима, щоб він постав перед судом там, євреї, напевно, спробують напасти на нього. Тому апостол попросив, щоб його відвезли до Рима й дозволили звернутися до правителя Римської імперії на ім'я Нерон.

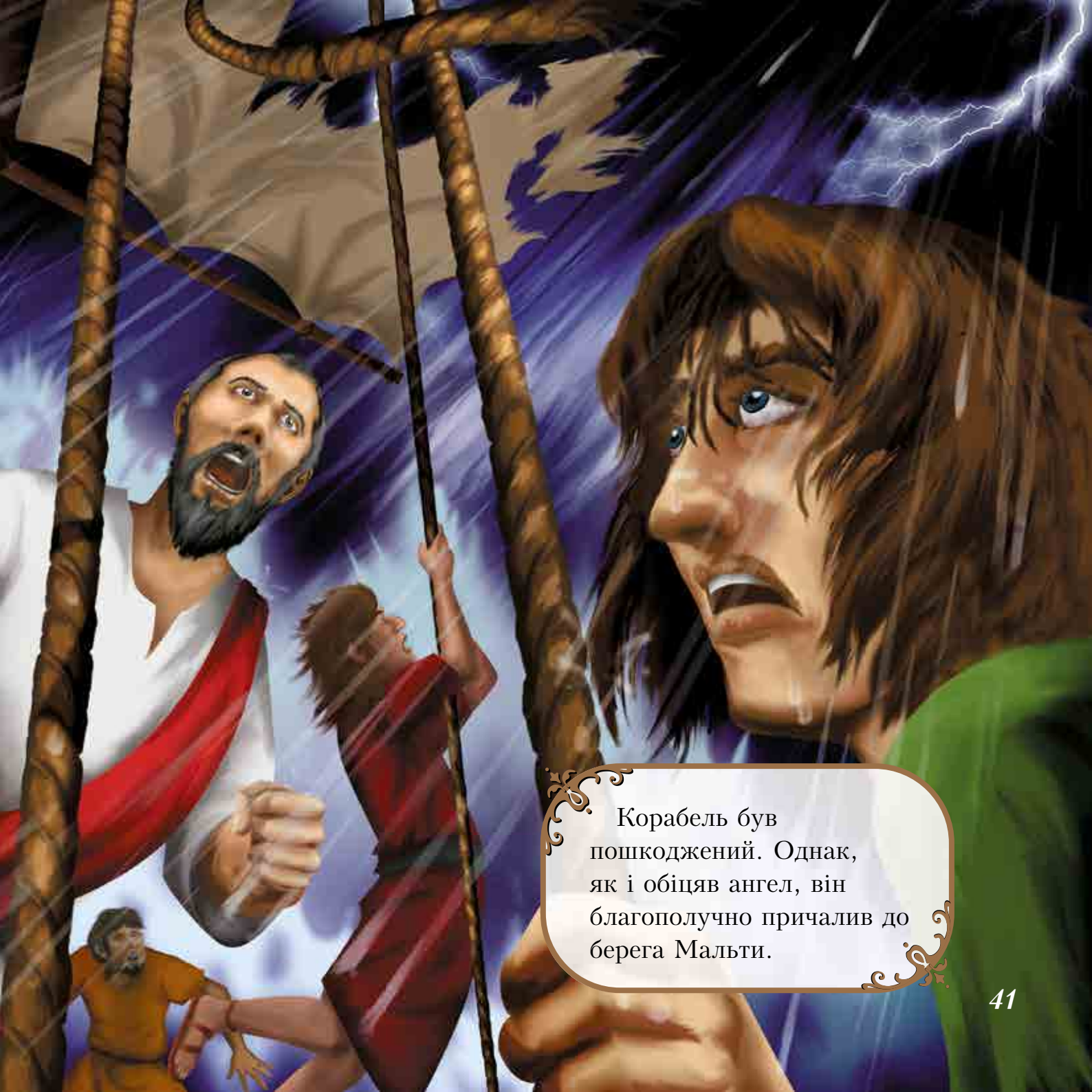
Павло сів у корабель, що плив до Риму. Під час плавання судно потрапило у сильний шторм, який тривав кілька днів.

Усі боялися, що корабель потоне в бурхливому морі, навіть Павло. Але однієї ночі апостола явився ангел Господній.

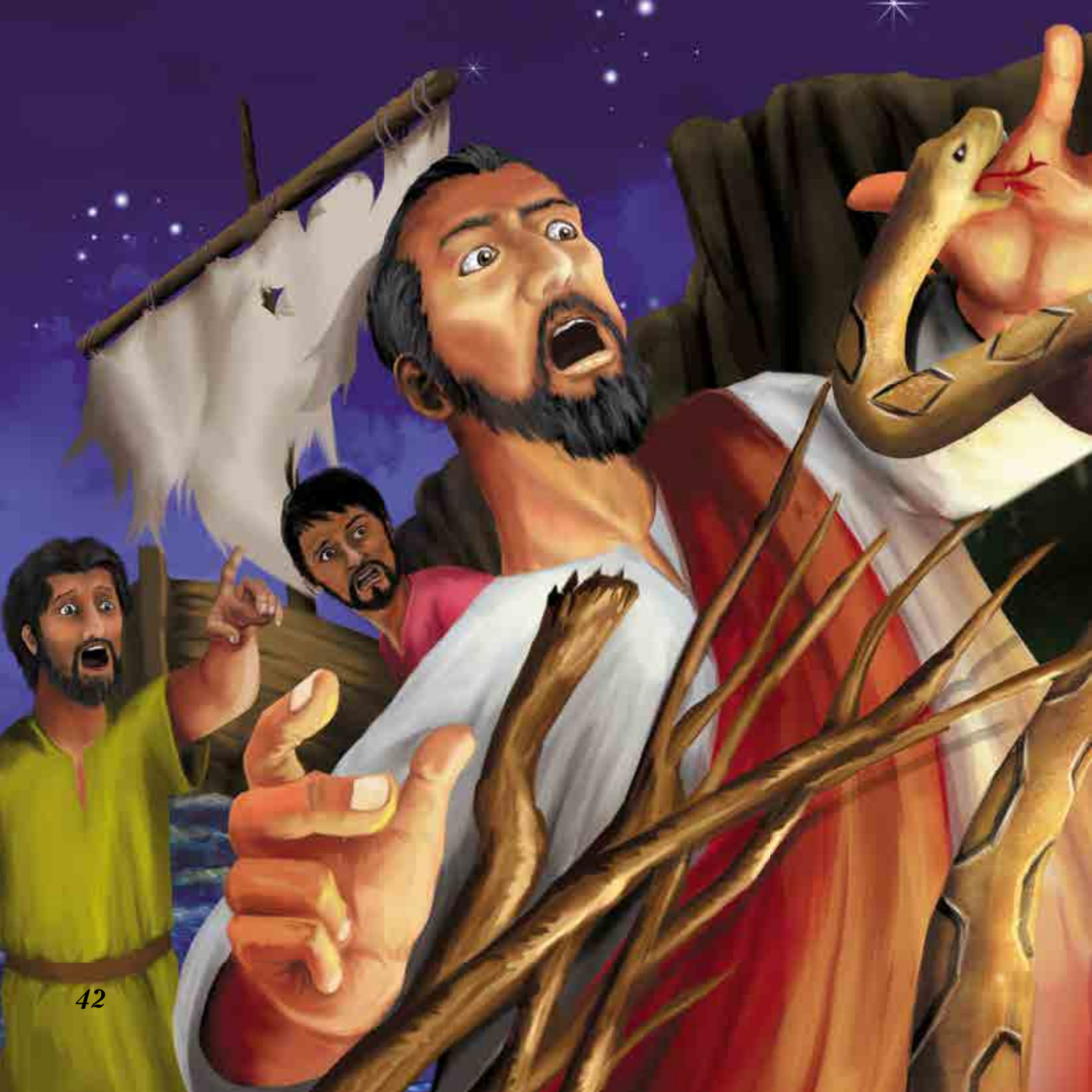
«Не бійся, Павле, — промовив він. — Ти допливеш до Рима, щоб постати перед судом Нерона. Ти і команда корабля — усі залишитеся живими».

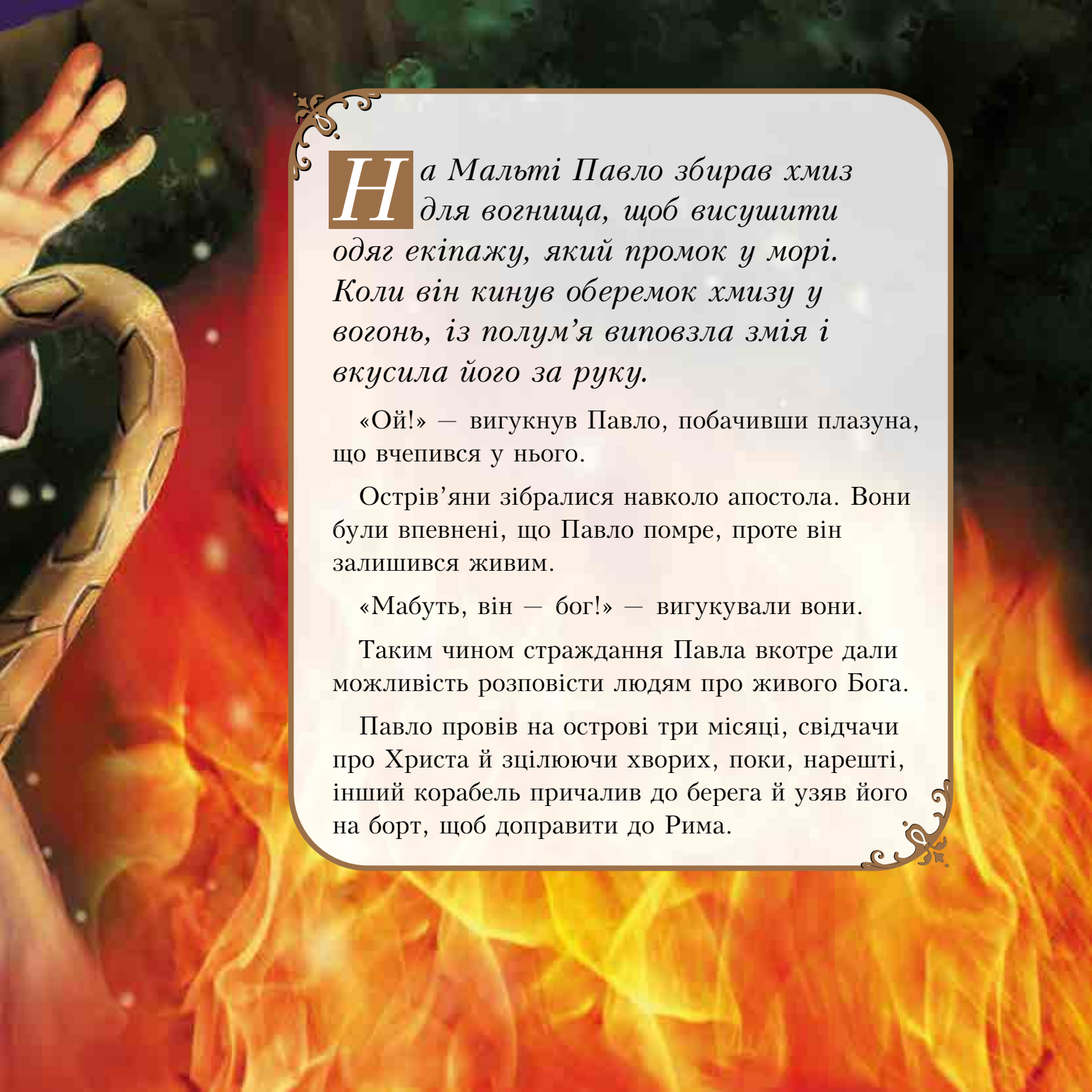
Павло переказав слова ангела екіпажу. «Жодна волосина не впаде з ваших голів», — запевнив він їх.

Корабель був пошкоджений. Однак, як і обіцяв ангел, він благополучно причалив до берега Мальти.

A hand holding a golden helmet against a background of fire.

На Мальті Павло збирав хмиз для вогнища, щоб висушити одяг екіпажу, який промок у морі. Коли він кинув оберемок хмизу у вогонь, із полум'я виповзла змія і вкусила його за руку.

«Ой!» — вигукнув Павло, побачивши плазуна, що вчепився у нього.

Острів'яни зібралися навколо апостола. Вони були впевнені, що Павло помере, проте він залишився живим.

«Мабуть, він — бог!» — вигукували вони.

Таким чином страждання Павла вкотре дали можливість розповісти людям про живого Бога.

Павло провів на острові три місяці, свідчачи про Христа й зцілюючи хворих, поки, нарешті, інший корабель причалив до берега й узяв його на борт, щоб доставити до Рима.

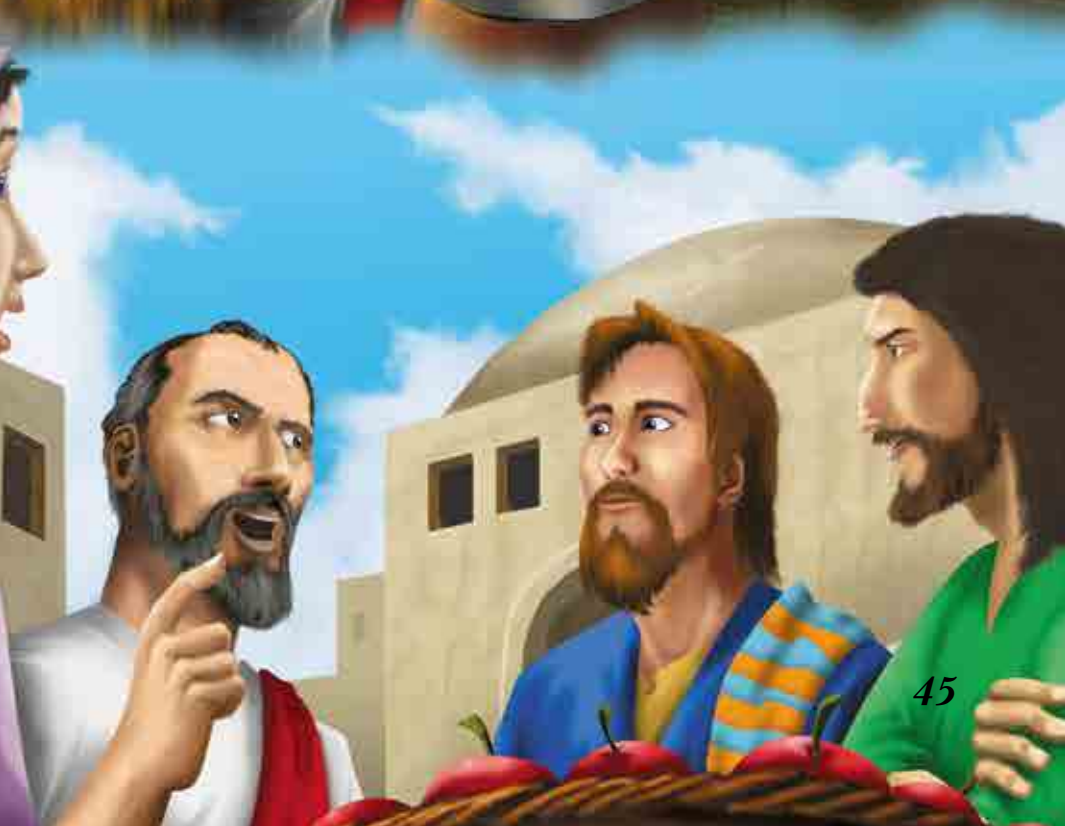
Прибувши до Рима,
Павло провів два
роки, чекаючи суду
імператора Нерона.

Однак він не марнував часу,
а розповідав про Христа юдеям
і всім, хто готовий був його
слухати. Тюремники, до яких було
прикуто Павла, також чули його
розповіді про Ісуса. Незабаром
апостол став перед правителем,
який його звільнив.

Утім Павло не перестав
розповідати людям про
Ісуса, і незабаром його знову
заарештували.

Римський імператор Нерон
звинуватив християн, зокрема й
Павла, у підпалі міста Рима. І
приблизно 69 р. н. е., останнього
року правління цього імператора,
Павла було страчено.

Павло завжди використовував кожну можливість розповісти людям про любов Ісуса, що часто призводило до випробувань та спричиняло труднощі у його житті.

Ви також можете зазнати прикрозів через те, що розповідаєте людям про Ісуса. І, як це було з Павлом, ці неприємності й складнощі можуть стати для вас свідченням про любов Христа, Який обіцяв ніколи не покинути нас, а завжди бути поруч.

Матеріал для роздумів та обговорення

«Але Господь став при мені та й мене підкріпив, щоб проповідь виконалась через мене, та щоб усі погани почули її. І я визволився з пащі лев'ячої. А від усякого вчинку лихого Господь мене визволить та збереже для Свого Небесного Царства. Йому слава на віки вічні, амінь!»

2 Послання до Тимофія 4:17–18

Коли євреї і ті, хто поклонялися іншим богам, намагалися заарештувати Павла й навіть убити його, як це допомогло апостолові розповісти ще більшій кількості людей про Ісуса?

Як Господь зміцнював Павла, коли він переживав випробування?

Після того, як Павло зазнав тюремного ув'язнення, побиття і навіть допиту імператора Нерона (якого називали Левиною Пашею), чому він продовжував прославляти Бога?

Чи були у тебе колись неприємності через те, що ти розповідав комусь про Ісуса? Якщо так, то що ти зробив? Тепер, прочитавши історію про Павла, поміркуй над тим, як ти можеш вчинити наступного разу?

Склади перелік друзів, яким ти хотів би розповісти про Ісуса. Попроси Бога, щоб Він підготував їхні серця до того, аби вислухати тебе й прийняти Ісуса як свого особистого Спасителя та Господа.

Молитва

Любий Ісусе! Дякую Тобі за приклад того, як Павло проповідував Євангеліє, попри те, що це завдавало йому багато неприємностей. Дякую Тобі за те, що через життя Павла Ти показав мені, як ці неприємності можуть дати більше можливостей розповісти людям про Тебе. Допоможи мені бути таким же сміливим, як і Павло, коли я говоритиму про Тебе своїм друзям. Допоможи мені прославляти Тебе, навіть коли люди не хочуть чути про Тебе й можуть спричинити мені страждання. Дякую за те, що Ти завжди з нами й ніколи не залишиш нас. Я молюся в ім'я Ісуса.

Амінь.